

بازخوانی تسخیر کارگری کارخانه‌ی صنعتی جنرال

محمد صفوی

اسناد تاریخی

تصویری از حضور کارگران در انقلاب سال ۱۳۵۷

در مقطع پایانی حکومت شاه که دولت و دستگاه سرکوب به واسطه‌ی خیزش عمومی مردم و اعتصابات سراسری تضعیف شده بودند کارخانه‌ها و صنایع مختلف کشور نیز به محل خیزش و فعالیت‌های گسترده و عمومی کارگری تبدیل شدند. در این دوران انقلابی کارگران ابتدا با طرح و سامان دادن خواسته‌های صنفی خود و سپس با ارتقاء مطالبه‌های خود به سطح سیاسی اعتراض‌های خود را به شکل اعتصاب یا اشغال کارخانه‌ها و مراکز تولیدی گسترش دادند. یکی از این کارخانه‌های صنعتی که در هفته منتهی به انقلاب ۱۳۵۷ شاهد خیزش ۶۰۰ کارگر بود «کارخانه‌ی صنعتی جنرال» واقع در تهران است.

این گزارش^۱ که ما را تا حدودی با فضای عمومی مبارزات کارگری در آن مقطع آشنا می‌سازد مربوط به اشغال پنج‌روزه‌ی این کارخانه توسط کارگران در هفته پایانی حکومت شاه است. این گزارش نشان می‌دهد که مبارزات صنفی کارگران این کارخانه با کمک فعالان دانشجویی و چپ که از بیرون از کارخانه با ایده‌های پرشور انقلابی آمده بودند در رویارویی با صاحب و مدیران این کارخانه شکل گرفت.

در گزارش زیر که با یاری **دکتر پیمان وهاب‌زاده** از آرش‌یو منتشر نشده‌ی **زنده‌یاد دکتر خسرو شاکری** ارائه شده است به موضوعاتی مانند تشکیل سندیکا و شورای انقلابی کارخانه و اداره‌ی کارخانه به‌دست کارگران و کنترل بر امر تولید و اعلام همبستگی کارگران دیگر صنایع و دیگر نیروهای سیاسی و دینی با مبارزات کارگران این کارخانه‌ی صنعتی اشاره شده است. رسم‌الخط گزارش با توجه به آیین نگارش متداول‌تر امروز اصلاح شده است. - محمد صفوی

اشغال کارخانه صنعتی جنرال توسط کارگران مبارز

از ۲۰ دی‌ماه (۱۳۵۷) کارخانه‌ی جنرال به علت قطع گازوییل و بحران حاکم بر کشور تعطیل شد و کارگران به‌علت نداشتن سندیکایی واقعی که بتواند در چنین مواقعی از حقوق کارگران دفاع کند، تا تاریخ ۸ بهمن (۱۳۵۷) بدون دریافت دستمزد

^۱ اشغال کارخانه صنعتی جنرال توسط کارگران مبارز، از انتشارات حوزه‌ای سازمان پیکار در راه آزادی طبقه‌ی کارگر، ۳۰ بهمن ۱۳۵۷

به سر بردند. از آن جا که تحمل چنین وضعی غیر ممکن بود، کارگران مبارز به مدت چند ساعت مدیر عامل کارخانه (شیر خدایی) را در کارخانه نگه داشتند و خواستار پرداخت کامل دستمزد خود شدند. کارگران می گفتند مادام که دستمزدشان پرداخت نشود مدیر عامل را رها نخواهند کرد. ولی با وساطت دبیر سندیکا مدیر عامل قول داد که تا سه روز دیگر حقوق کارگران را پرداخت کند. پس از سه روز فقط مبلغ ۲۰۰ تومان به عنوان مساعده به کارگران پرداخت شده و مقامات کارخانه در کمال بی شرمی ادعا کردند که بیش از این در دسترس ندارند. کارگران که هیچ گونه فعالیتی مثبتی از جانب دبیر و رئیس سندیکا نمی دیدند تصمیم گرفتند که خودشان مستقلاً برای گرفتن دستمزد تلاش کنند و به کمک اتحاد خود و جلب حمایت اقشار پیشرو جامعه بخشی از حقوق خود را به دست آورده و لقمه نانی برای زن و فرزند خود کسب کنند. روز ۱۶ بهمن (۱۳۵۷) کارگران سرویس کارخانه به طرف دانشگاه صنعتی [شریف کنونی] حرکت کرده و از دانشجویان تقاضای پشتیبانی می کنند. سپس آنها پیاده به سمت دانشگاه تهران و پلی تکنیک [امیر کبیر کنونی] به راه افتاده و روی پلاکارد خواسته های حقه خود را نوشته و حمل می کنند. روز چهارشنبه ۱۸ بهمن عده ای از دانشجویان و کارگران در کارخانه اجتماع کرده و کارگران با گروهان گرفتن مدیر عامل قسمت تولید و سرویس خواسته های خود را مطرح می کنند. کارگران برای مذاکره با مدیر عامل، اعضای هیئت سندیکا را مأمور می کنند و آنها به علت محافظه کاری نتوانستند قاطعانه خواسته های کارگران و راه حل مسئله را عنوان کنند و مدیر عامل از دادن پاسخ صریح طفره رفته و در نتیجه اشغال کارخانه پنج روز به طول کشید. عمل حق طلبانه ی کارگران مبارز جنرال مورد پشتیبانی اقشار مبارز مردم قرار می گیرد. کارگران پس از پنج روز موفق به گرفتن قسمتی از حقوق خود شدند و کارخانه را با پیروزی نسبی به راه انداختند.

شرح مختصری از وضع کارخانه

کارخانه ی صنعتی جنرال تولیدکننده ی آبگرمکن، بخاری، کولر، یخچال و... با ۱۵ سال سابقه ی کار متعلق به «عنایت بهبهانی» نماینده ی مزدور مجلس شورای ملی

می‌باشد. مواد اولیه‌ی این کارخانه شامل ورق و کاربوراتور از خارج وارد می‌شود. مدیر کارخانه که در سال جاری ۲۱ میلیون تومان ارز از کشور خارج نمود (یک دلار در بازار آزاد در آن مقطع حدود ۷ تومان بود). این شرکت قبلاً یک بار اعلام ورشکستگی کرده بود. وی قسمت سرویس کارخانه را اختصاص به تولید آبرگرمکن داده بود و به این وسیله سود کلانی به جیب زده است. زیرا که اولاً با فروش سهام قسمت سرویس و گرفتن وام از بانک‌ها سرمایه‌ی هنگفتی به جیب زده است. و از طرف دیگر هرگاه کارگران بخش تولید خواسته‌های به‌حق خود را عنوان کنند، وی توسط کارخانه‌ی جدید به تولید ادامه داده و در مقابل خواسته‌های کارگران ایستادگی خواهد کرد.

وضع کارگران کارخانه

در این کارخانه حدود ۶۰۰ کارگر است شمار می‌شوند. کارگران عمدتاً افراد مسن و دارای سابقه‌ی کار طولانی در کارخانه می‌باشند. آگاهی کارگران بالا است و اکثراً تجربه‌هایی در مورد اعتصابات و نقش اعضای سندیکا در این اعتصابات دارند. ولی به علت سن زیاد در صورت اخراج از کارخانه نمی‌توانند در جای دیگری استخدام گردند و به این علت برخوردهای محافظه‌کارانه نیز از جانب کارگران دیده می‌شود. در طول سال‌ها اختناق کارگران از طریق اعتصاب و مبارزات پیگیرانه توانستند نماینده‌ی خودفروخته «جهانی» را اخراج و هیئت مدیره سندیکا متشکل از ۱۷ نفر را تشکیل دهند. قبلاً سندیکای این کارخانه در چارچوب برنامه‌ی واحد «سندیکای فلزکار مکانیک» فعالیت می‌کرد. ولی دسیسه‌ی کارفرمایان و رژیم مزدور پهلوی که خواهان تفرقه‌ی هرچه بیشتر در صفوف طبقه‌ی کارگر بودند، سندیکای این کارخانه از سندیکای مشترک فلزکاران جدا شد. هیئت مدیره‌ی سندیکا در گذشته تحت فشار کارگران قسمت‌هایی از خواسته‌های کارگران را برای کارفرما مطرح می‌کرد. ولی در شش ماه گذشته و به‌خصوص پس از شروع رکود در سطح بازار و بالا رفتن و صعود قیمت مایحتاج عمومی، کارگران خواستار اقدامات جدی برای به‌دست آوردن حقوق خود بودند که این سندیکا به‌هیچ‌وجه نمی‌توانست خواسته‌های کارگران را برآورده سازد و حتی موقعی که کارگران از اقدامات سندیکا ناامید شده و خود مستقلانه وارد

عمل گشتند و مدیر عامل را به مدت چند ساعت وادار به ماندن در کارخانه نمودند، دبیر سندیکا ضمن این که سعی می کرد کارگران را به سازش بکشاند، جلوی اقدام جدی کارگران را گرفت. کارگران عملاً می دیدند که اعضای سندیکا باید از مقام خود برکنار شده و افراد باایمان نسبت به منافع طبقه ی کارگر با نظارت مستقیم و دایمی کارگران جایگزین آنها گردند. ولی بعد از شروع اشغال کارخانه اعضای هیئت مدیره ی سندیکا با چرب زبانی رهبری جریانات را به دست گرفته و به عنوان نماینده کارگران با کارفرما به مذاکره پرداختند و کارگران نیز در مقابل این کار تسلیم شدند.

وضع دستمزد و سایر مسائل کارگران

در سال جاری (۱۳۵۷) دستمزد کارگران جدید الورود بین ۴۳ تا ۵۵ تومان (روزانه) بوده و کارگران با سابقه ی ۱۵ یا ۲۰ سال کار حدود ۷۰ تا ۸۰ تومان (روزانه) مزد دریافت می کنند. قرار بود طبقه بندی مشاغل به وسیله ی وزارت کار صورت گیرد که با اعمال نفوذ و پرداخت رشوه از طرف کارفرما تغییر ناچیز در حقوق کارگران با مهارت های مختلف صورت گرفت که به هیچ وجه مورد قبول کارگران نبود. کارفرما مرتباً از حقوق کارگران به خاطر خرید از شرکت تعاونی کسر می کرد ولی یک شاهی به شرکت تعاونی پرداخت نمی کرد و حدود ۸۰۰ هزار تومان به شرکت تعاونی بدهکار است. این مسئله موجب کمبود سرمایه ی شرکت تعاونی و در نتیجه کمبود اجناس برای استفاده ی کارگران شده است. کارفرما این عمل بی شرمانه را در مورد دادن وام اعتباری به کارگران نیز انجام داده است. بیش از یک سال است که هر ماه مبلغی به عنوان وام مسکن از حقوق کارگران کسر می شود ولی از طرف کارفرما به بانک رفاه کارگران پولی پرداخت نمی گردد. و در نتیجه بانک مزبور از پرداخت وام کارگران و پس دادن سفته های کارگران بدهکار خودداری می کند. قرارداد سود ویژه ای که بین کارفرما و سندیکا بسته شده مبلغ بسیار ناچیزی بوده و به ازای هر واحد تولید بین ۱۷ تا ۲۷ تومان است. آب آشامیدنی کارخانه از چاه تأمین شده و آلوده به روغن است. کارگران بارها نسبت به این مسئله شکایت رسمی کرده بودند ولی کارفرما با

دادن رشوه از دانشگاه تهران گواه سلامت آب را گرفته و از سالم کردن آب خودداری می‌کند.

هوای کارخانه به‌خصوص در قسمت آهنگری پر از دود است. کارفرمای مزدور با وجود اعتراض مداوم کارگران حاضر نیست تعداد هواکش‌ها را زیاد کند. کارگران خواهان پیوستن مجدد قسمت سرویس به کارخانه می‌باشند. همچنین در اعتصاب ۱۳ روزه در مهر ماه سال جاری (۱۳۵۷) کارگران موفق شدند ده درصد اضافه حقوق برای سال ۱۳۵۷ بگیرند. ولی کارفرما از پرداخت اضافه حقوق ۶ ماه اول سال خودداری کرده است. خواسته‌های کارگران در ابتدای اشغال کارخانه برآورده شدن موارد فوق بود.

شرح مختصر اشغال کارخانه

در روز ۱۸ بهمن (۱۳۵۷) کارگران و دانشجویان در رستوران کارخانه اجتماع کردند و کارگران خواسته‌های خود را مطرح کرده و مدیر عامل و صاحب کارخانه را احضار کردند. کارگران مدیر عامل (شیر خدائی) را برای پاسخ‌گویی به کارخانه آوردند. وی ابتدا حاضر به پرداخت ۱۲۰ هزار تومان (برای همه‌ی کارگران) بود. پس از ساعت‌ها گفتگو و افشاگری از جانب کارگران مبلغ فوق را به یک میلیون تومان رساند. ولی کارگران به‌هیچ‌وجه حاضر به عقب نشینی نبودند. آنها برای رسیدگی به دزدی‌هایی که ضمن تبدیل قسمت سرویس به تولید انجام شده بود، مدیر عامل قسمت سرویس (شاپور ادریساوی) را از کارخانه‌اش به جلسه آوردند. کارگران قسمت سرویس نیز پشتیبانی کامل خود را از کارگران جنرال صنعتی اعلام می‌کنند. صاحب کارخانه (عنایت بهبهانی) پس از مطلع شدن از جریان مخفی شده و کارگران با وجود کوشش فراوان برای یافتن وی موفق به این کار نشدند. کارگران هیئت مدیره‌ی سندیکا را مأمور مذاکره با مدیر عاملین نمودند. چند تن از کارگران پیشرو نیز به‌طور غیر رسمی در جلسه‌ها نظارت داشتند. در تمام مدت مذاکره نمایندگان سندیکا به‌جای پایداری در مورد خواسته‌های اساسی کارگران، صحبت‌های جانبی و خرده‌ریز می‌کردند و مدیر عامل‌ها نیز با توسل به آن‌که تا حضور صاحب کارخانه قادر به

تصمیم‌گیری در مورد همه‌ی خواسته‌ها نیستند و چنین قدرتی ندارند، کارگران را بلاتکلیف گذاشته بودند. روز اول یک دانشجوی مبارز پیشنهاد کرد که کارگران اداره‌ی کارخانه را خود به دست گرفته و با به‌راه انداختن کارخانه و کنترل امر تولید و فروش، حقوق و مزایای خود را به‌طور کامل دریافت کنند و برای شروع کار با فروش محصولات که در انبار موجود است، حقوق دی‌ماه کارگران پرداخت گردد و پس از به‌کار افتادن کارخانه تحت نظارت کارگران، سایر خواسته‌ها نیز تحقق پذیرد. این طرح از طرف یکی از اعضای هیئت مدیره‌ی سندیکا رد شد و آنها به بحث‌های بی‌نتیجه‌ی خود با مدیران عامل ادامه دادند. در طول پنج روز که هیئت مدیره‌ی سندیکا به اتفاق مدیر عامل‌ها در یکی از اتاق‌ها مشغول مذاکره بودند، کارگران در رستوران کارخانه منتظر نتیجه‌ی مذاکرات باقی ماندند.

یکی از عمده‌ترین اشکالات این بود که از طرف کارگران پیشرو که معتقد به اداره‌ی امور کارخانه توسط خود کارگران بودند، به اندازه‌ی کافی در مورد این طرح با همه‌ی کارگران بحث نشد و به این دلیل کارگران نظارتی بر جلسات نداشتند. هیئت مدیره‌ی سندیکا نیز از ابتدا می‌خواست از طریق مذاکره با مدیر عامل و کارفرما خواسته‌ها را به نتیجه برساند.

در آخرین شب اشغال کارخانه عده‌ای از کارگران پیشرو خواستار شرکت رسمی در جلسات شدند و هیئت مدیره‌ی سندیکا قبول کرد که از هر قسمت کارخانه یکی از کارگران در جلسات شرکت کند. پس از یک شب مذاکره قطعنامه‌ای تصویب شد که محتوای آن چنین بود:

- کارخانه توسط هیئت مدیره‌ی سندیکا و نمایندگان موقت هر قسمت اداره شود و در اولین فرصت سندیکا منحل شود و انتخابات آزاد برای تعیین شورایی از نمایندگان واقعی کارگران برای اداره‌ی کارخانه انجام گردد.

- کارفرما استعفا داده و کارگران هیچ گونه تعهدی نسبت به بدهکاری‌های قبلی کارخانه نداشته باشند.

این قطعنامه با مخالف مدیر عامل‌ها روبرو شد. با ورود نماینده‌ی کمیته‌ی امام خمینی (این نماینده در طول اشغال به کارخانه آمده و ابراز پشتیبانی کرده بود) وی در جلسات مذاکره شرکت کرد و طرح جدیدی ارائه داد که قسمت‌هایی از قطعنامه‌ی کارگران را دربر می‌گرفت ولی به تمام آنها رسیدگی نمی‌شد. طرح جدید به این شرح بود:

- با فروش محصولات موجود حقوق کارگران پرداخت گردد.

- کارخانه به‌وسیله‌ی هیئتی پنج نفره از کارگران زیر نظر هیئتی سه نفره از کمیته‌ی امام و کمیته‌ی اعتصاب اداره شود تا قراردادی عادلانه بین کارفرما و کارگران بسته شود.

در طرح مذکور ابهامات زیادی وجود دارد از جمله روشن نیست هیئت پنج نفره‌ی کارگران به‌وسیله‌ی کمیته‌ی امام از استقلال کارگران در انتخاب نمایندگان واقعی خود جلوگیری می‌کند. زیرا هیچ‌کس بهتر از کارگران کارخانه در یک انتخابات آزاد و واقعی نمی‌تواند بهترین و دلسوزترین کارگران کارخانه را انتخاب کند و لزومی ندارد که انتخابات نمایندگان کارگران به تصویب کمیته‌ی امام برسد، بلکه باید تأکید روی نظارت کلیه‌ی کارگران بر اعمال نمایندگان انتخابی نمود و در طرح پیشنهادی از طرف کمیته‌ی امام در مورد بدهی‌های کارفرما نیز نظر مشخصی داده نشده. این طرح با وجود ابهامات مشخص به تصویب رسید.

از طرف عده‌ای از دانشجویان و کارگران مبارز انتقادات وارد به طرح مزبور در تجمع کارگران و دانشجویان در رستوران کارخانه تا حدودی شکافته شد. ولی این توضیحات به‌هیچ‌وجه کافی نبود. لازم بود که اکثریت کارگران نسبت به ابهامات طرح مزبور توجه می‌شدند و قطعنامه‌ی کارگران پیشرو کارخانه تنها در این صورت می‌توانست حقانیت و درستی خود را ثابت کند و با اتکا به حمایت اکثریت کارگران به تصویب برسد. متأسفانه چنین کار توضیحی وسیعی از طرف کارگران و دانشجویان مبارز صورت نگرفت. در آینده لازم است برای تصحیح قطعنامه‌ی فعلی (که خود جنبه‌های مثبتی نیز دارد) از طرف کارگران پیشرو و مبارز در میان همه‌ی کارگران،

ضرورت تشکیل شوراهای سندیکاها و سندیکاهای واقعی کارگری و نظارت فعالانه‌ی کارگران بر امور کارخانه به‌طور همه‌جانبه توضیح داده شود.

نقش دانشجویان و کارگران مبارز در بالا بردن آگاهی سیاسی کارگران

در طول مذاکرات هیئت مدیره‌ی سندیکا با مدیران عامل، کارگران و دانشجویان به‌طور شبانه‌روز در رستوران کارخانه اجتماع کرده و روزها به بحث و سخنرانی و خواندن سرودهای انقلابی کارگری می‌پرداختند. سخنرانی‌های دانشجویان و کارگران مبارز تأثیر زیادی بر بالا بردن آگاهی کارگران داشت. چند تن از دانشجویان مبارز درباره‌ی نقش تاریخی طبقه‌ی کارگر و ستمی که از طرف سرمایه‌داران بر طبقه‌ی کارگر وارد می‌شد صحبت کردند. آنها همچنین نقش سندیکای‌های قلبی در به شکست کشاندن مبارزات طبقه‌ی کارگر را افشا نموده و پیشنهاد تشکیل سندیکاها و شوراهای انقلابی کارگران را دادند. دانشجویان و کارگران مبارز روی لزوم آگاه شدن کارگران نسبت به حقوق خود و سایر اقشار خلقی و به‌وجود آوردن تشکیلات انقلابی کارگری که هر چه بیشتر نیروی طبقه‌ی کارگر را متحد سازد و در مرحله‌ی عالی‌تر تشکیل حزب طبقه‌ی کارگر، تأکید زیادی نمودند. این سخنرانی‌ها در حد یک اجتماع پنج‌روزه کمک زیادی به آگاهی کارگران نمود. ولی مسلم است که کارگران مبارز برای جبران سال‌ها ناآگاهی که به‌وسیله‌ی سرمایه‌داران و رژیم مزدور وابسته به امپریالیسم پهلوی بر آنان تحمیل شده بود، باید به‌طور مداوم با تشکیل کلاس‌ها و جلسات کارگری مسائل طبقه‌ی کارگر و همچنین مسائل جنبش خلقی را تحلیل کرده و برای حل مشکلات فعالانه و متحدانه قدم بردارند. آن‌ها همچنین باید با روشنفکران و دانشجویان مبارزی که خواهان آزادی واقعی طبقه‌ی کارگر هستند تماس نزدیک داشته و معلومات آنها را با جنبش طبقه‌ی کارگر پیوند دهد.

در طول اشغال پنج‌روزه‌ی کارخانه، کارگران کارخانه‌های شوفازکار، تکنوکار، آرد و جنرال موتورز، بنز خاور، سیمان آریا، صنعت نفت و... به‌طور گروهی و یا فرستادن نمایندگانی در کارخانه‌ی صنعتی جنرال حضور یافته و پشتیبانی قاطع خود را از

مبارزه‌ی کارگران اعلام داشتند. از طرف کمیته‌ی تبلیغات امام خمینی با فرستادن پتو و نماینده اعلام پشتیبانی شد. آقای طاهر احمدزاده نیز از طرف آیت‌الله طالقانی اعلام پشتیبانی نمود و بر ضرورت تشکیل شوراهای کارگری برای اداره‌ی امور کارخانه تأکید شد. کانون مستقل معلمان، دانش‌آموزان و سایر گروه‌ها و جمعیت‌های مبارز نیز حمایت خود را از خواسته‌های کارگران اعلام کردند.

انتقاداتی که به اشغال پنج روزه وارد است

۱- کارگران و دانشجویان مبارز باید با افشای عدم قاطعیت هیئت مدیره‌ی سندیکا از طولانی‌شدن اشغال کارخانه جلوگیری می‌کردند و خواستار تصمیم‌گیری قاطع با شرکت کلیه‌ی کارگران می‌شدند. نظارت کارگران بر مذاکره بین نمایندگان کارگران و مدیر عامل‌ها بسیار جزئی و ناچیز بود. در حالی که کلیه‌ی کارگران بایستی در ارتباط نزدیک با مذاکرات قرار می‌گرفتند و در صورتی که سازش‌کاری و عدم قاطعیت از جانب نمایندگان بروز می‌کرد، متحدانه و قاطعانه خواستار گرفتن حقوق خود می‌شدند. بعد از به بن‌بست رسیدن مذاکرات با مدیر عاملین از آن‌جا که عدم قاطعیت سندیکا برای کارگران روشن شده بود، لازم بود که با افشای این مسئله نمایندگان منتخب کارگران به‌وسیله‌ی رای‌گیری از کلیه کارگران حاضر انتخاب شده و اداره‌ی کارخانه را به دست می‌گرفتند.

۲- پس از سومین روز اشغال کارخانه مبارزه‌ی مسلحانه مردم قهرمان تهران بر علیه رژیم مزدور سرمایه‌داری وابسته شروع شد. در قیام مسلحانه‌ی مردم تهران کارگران سربازان، پیشه‌وران خرده‌پا، دانشجویان و دانش‌آموزان، کارمندان مبارز و سایر اقدار انقلابی خلق نقش فعالانه‌ای به عهده داشتند و با جانبازی و از خودگذشتگی با نثار [خون] خود پرچم سرخ انقلاب را برافراشتند نگه داشتند و مزدوران امپریالیسم خونخوار را از اریکه‌ی قدرت به‌زیر کشیدند. در چنین شرایطی ضروری بود که کارگران

و دانشجویان مبارزی که کارخانه را به اشغال خود در آورده بودند و برای گرفتن حقوق حقه‌ی کارگران تلاش می‌کردند به مبارزه‌ی مسلحانه پیوسته و با بسیج داوطلبانی از میان کارگران و دانشجویان سهم فعالانه در جنبش خلق ایفا نمایند. در حال حاضر نیز کارگران مبارز باید آگاه باشند که تا استحکام انقلاب باید آمادگی خود را برای مبارزه‌ی مسلحانه در مقابل امپریالیسم و مزدوران جیره‌خوار که در مخفی‌گاه‌های خود مشغول توطئه‌چینی بر علیه انقلاب خلق ما هستند اعلام نموده و ضمن شروع به کار در کارخانه‌ها با تشکیل شوراهای انقلابی کارگری و مسلح کردن کارگران برای دفاع از دستاوردهای انقلاب آماده باشند.

۳۰ بهمن ۱۳۵۷